

НѢЩО ПО БЪЛГАРСКИЙ ЯЗИКЪ.

Языкътъ е главното очертание на която и да е народность и пръвъ бѣлѣгъ, по който народъ отъ народъ се различа.

Языкътъ на който и да е народъ състои изъ отдѣлни рѣчи или думи. Всяка пакъ отдѣлна дума състои отъ нѣколко отдѣлни гласове и звукове. Тѣзи отдѣлни гласове и звукове се бѣлѣжатъ съ извѣстни условни бѣлѣзи, отъ които всякой прѣдставя по единъ гласъ, или звукъ.

Бѣлѣзицѣ, които прѣдставятъ гласоветѣ и звуковетѣ, се казватъ слова или букви.

Наука за кой да е языкъ се казва грамматика, (отъ граммата, писмена, или слова).

Грамматиката показва законитѣ, по които се управятъ рѣчитѣ и писмото въ языкътъ на нѣкои народи.

Както животътъ на народитѣ се мѣнява та има своето минало и сегашно, тѣй и языкътъ имъ се мѣнява и прѣмѣнява; отъ това той има свое минало и сегашно.

Грамматиката, като наука за языкътъ, може да расправя за сегашний му изгледъ или за въ миналото му, като излага, какъ е билъ той нѣкога и какъ се е измѣнилъ така или онака и е станалъ, споредъ какъвъто е сега.

Когато се разгледва сегашното състояние на единъ языкъ, трѣба да се знае и миналото му, за да се зема въ помощъ, когато безъ него не може да се обясни сегашното, както трѣба.
